

Κήρυγμα του Μητροπολίτη Κύκκου την Κυριακή προ της Χριστού Γεννήσεως

[Εκκλησία της Κύπρου / Ι.Μ. Κύκκου και Τηλλυρίας](#)

Ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης Κύκκου και Τηλλυρίας κ. Νικηφόρος ιερούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο στον Ιερό Ναό Αγίου Προκοπίου, Μετόχι της Ιεράς Μονής Κύκκου, την **Κυριακή προ της Χριστού Γεννήσεως**, 24 Δεκεμβρίου 2023.

Στο κήρυγμα του ο Πανιερώτατος αναφέρθηκε στο πνευματικό νόημα της θείας ενανθρωπήσεως, καθώς και στο μυστηριακό, και μη-κοσμικό, τρόπο, με τον οποίο ο Χριστιανός οφείλει να βιώσει τα Χριστούγεννα.

Παράλληλα δεν παρέλειψε να μιλήσει για τα δεινά που μαστίζουν την ανθρωπότητα, όπως οι πόλεμοι που μαίνονται στην Ουκρανία και στη Μέση Ανατολή, και στηλίτευσε την στάση των ισχυρών της γης αναφορικά με την επί σαράντα εννέα και πλέον χρόνια Τουρκική κατοχή της βόρειας Κύπρου.

Ωστόσο ο Πανιερώτατος έστειλε μήνυμα συνέχισης του αγώνα μέχρι την τελική δικαίωση και την ελευθερία.

«Δέν πρέπει νά απογοητευόμαστε, όμως, από τήν προσωρινή αὐτή επικράτηση τῆς ἀδικίας, καί δέν πρέπει νά αποκάμνομε ἀπό τή δοκιμασία τῶν θλίψεων. Νά ἀντλήσουμε πρέπει ἀπό τή φάτνη τῆς Βηθλεέμ παραμυθία καί θάρρος καί νά συνεχίσουμε τόν ἀγώνα μέχρι τήν τελική δικαίωση καί τήν ἐλευθερία», ανέφερε χαρακτηριστικά ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης Κύκκου και Τηλλυρίας κ. Νικηφόρος και καταλήγοντας, μεταξύ άλλων, τόνισε:

«Πρέπει νά τό ἐννοήσουμε καλά, ὅτι τό μόνο μέσο γιά τήν ἐπικράτηση πραγματικῆς ἐν δικαιοσύνη εἰρήνης πάνω στή γῆ, εἶναι ἡ πίστη στόν Ἰησοῦ Χριστό καί ἡ συμμόρφωση πρός τίς ἐντολές του.»

Παρακολουθήστε το κήρυγμα του Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Κύκκου και Τηλλυρίας κ. Νικηφόρου:

ΑΝΑΛΥΤΙΚΑ Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΥΚΚΟΥ ΚΑΙ ΤΗΛΛΥΡΙΑΣ κ. ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ ΣΤΟΝ ΙΕΡΟ ΝΑΟ ΑΓΙΟΥ ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ ΜΕΤΟΧΙΟ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΥΚΚΟΥ ΣΤΙΣ 24 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2023:

Κάθε χρόνο, αγαπητοί χριστιανοί, μία Κυριακή, πρίν ἀπό τά Χριστούγεννα, ἀκοῦμε τόν γενεαλογικό κατάλογο τῶν προπατόρων τοῦ Ἰησοῦ. Ἦταν συνήθεια ἐκεῖνα τά χρόνια νά ἀπαριθμοῦνται οἱ πρόγονοι τῶν ἀνθρώπων καί μάλιστα τῶν Ἰουδαίων, γιά νά ἀναδεικνύεται ἡ γνησιότητα τῆς καταγωγῆς καί τοῦ γένους τους. Γι' αὐτόν ἀκριβῶς τόν λόγο ἡ εὐαγγελική περικοπή, πού ὅρισε ἡ Ἐκκλησία μας νά διαβάζεται τήν Κυριακή αὐτή πρό τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως, εἶναι ἀπό τό πρῶτο κεφάλαιο τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου, ὅπου ὁ ἱερός συγγραφέας μᾶς δίνει τή γενεαλογία τοῦ Χριστοῦ, καί στή συνέχεια μᾶς περιγράφει τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο γεννήθηκε ὁ Χριστός ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς Παρθένου. Ἡ γενεαλογική παράθεση ὅλων αὐτῶν τῶν ὀνομάτων δέν γίνεται χωρίς λόγο. Ἡ ἀπαρίθμηση ὅλων αὐτῶν τῶν Ἰουδαϊκῶν ὀνομάτων ἔχει ἕνα σπουδαῖο καί βασικό σκοπό• ὅτι, δηλαδή, ὁ Χριστός δέν ἦταν ἕνα φανταστικό, ἀνύπαρκτο πρόσωπο, ἀλλά ἕνα πραγματικό πρόσωπο, πού ὡς ἄνθρωπος καταγόταν ἀπό τόν Ἀβραάμ μέχρι καί τόν Ἰωσήφ τόν προστάτη τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἐκτός, ὅμως, ἀπό τόν πρωταρχικό αὐτό σκοπό, ἡ Ἐκκλησία μας, μέ τήν παράθεση τοῦ γενεαλογικοῦ αὐτοῦ καταλόγου, θέλει, ἐπίσης, νά τιμήσει ὅλους ἐκείνους τοὺς δικαίους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, πού ἔζησαν καί πέθαναν, πιστεύοντες καί περιμένοντες τήν ἐκπλήρωση τῆς ἐπαγγελίας

τοῦ Θεοῦ, γιά τήν ἔλευση τοῦ Μεσσία, τοῦ Σωτήρα, δηλαδή καί Λυτρωτῆ τῆς ἀνθρωπότητος, τό γεγονός, δηλαδή, πού καί ἐμεῖς, καί ὅλοι οἱ ὅπου γῆς χριστιανοί, ἐτοιμαζόμαστε νά γιορτάσουμε αὔριο. Ὁρθρου βαθέως αὔριο θά γιορτάσουμε τό ὑπερούσιο θαῦμα τῆς σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ καί Λόγου, θά γιορτάσουμε τή Γέννηση τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτήρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ «ἐν Βηθλεέμ τῇ πόλει». Ἕνα γεγονός, τό ὁποῖο ὅχι μόνο ἀποτελεῖ τό κέντρο τῆς πανανθρώπινης ἱστορίας, ἀλλά εἶναι καί ἡ ἀφετηρία τῆς ζωῆς, ἡ ὁποία οὐσιαστικά ἄρχισε ἀπό τό γεγονός αὐτό τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως, ἀφοῦ μέχρι τότε, ἐξαιτίας τῆς παρακοῆς τῶν Πρωτοπλάστων καί τῆς ἔξωσής τους ἀπό τόν Παράδεισο, ὁ ἄνθρωπος ὑπνωττε βαθιά, κατώδυνος κάτω ἀπό τήν κυριαρχική ἐξουσία τοῦ ἀνθρωποκτόνου διαβόλου, ἡ δέ ἁμαρτία, ἡ φθορά καί ὁ θάνατος τόν ἐπλητταν ἀνελέητα. Μέ τή Γέννηση, ὅμως, τοῦ Χριστοῦ, τήν ἐνανθρώπηση, δηλαδή, τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, τά ἀδιαπέραστα σκότη τοῦ θανάτου δέν ἀποβαίνουν πλέον ἐπίφοβα γιά τόν ἄνθρωπο. Γιά τόν ἄνθρωπο ὁ θάνατος δέν εἶναι πιά ἡ φρικώδης ἀποσύνθεση τῆς μορφῆς, ἡ ἐκμηδένιση καί μεταχώρηση στήν ἀνυπαρξία, ἀλλά ἔξοδος ἀπό τόν χρόνο πρός τήν αἰωνιότητα. Ἀποδέσμευση τῆς ψυχῆς ἀπό τά ὑλικά της δεσμά καί ἀνάσταση «εἰς ζωὴν αἰώνιον». Καί τοῦτο, γιατί μέ τή σάρκωση τοῦ δευτέρου προσώπου τῆς ἁγίας Τριάδος, τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἔγινε κατορθωτή ἡ θέωση τῆς ἀνθρώπινης φύσεως. Πῶς ἔγινε αὐτό; Μέ τήν πρόσληψη τῆς ἀνθρώπινης φύσεως ἀπό τόν ἐνανθρωπήσαντα Θεό. Μέ τήν πρόσληψη αὐτή ἡ ἀνθρώπινη φύση ἐνώθηκε μέ τή θεία φύση στή θεανδρική ὑπόσταση τοῦ Χριστοῦ καί θεώθηκε καί αὐτή. Ὅταν δέ προσερχόμαστε κατάλληλα προετοιμασμένοι, στό Μέγα Μυστήριό τῆς θείας Εὐχαριστίας καί κοινωνοῦμε μέ φόβο Θεοῦ καί πίστη βαθιά καί ἀγάπη ἀνυπόκριτη τό Πανάγιο Σῶμα καί τό Τίμιο Αἷμα τοῦ Κυρίου μας, τότε θεώνουμε καί τή δική μας ὑπόσταση, καί, κατ' ἐπέκταση, τήν ἀφθαρτοποιοῦμε καί τήν ἀθανατίζουμε. Ὡς τήν ὥρα τῆς θείας Γεννήσεως οἱ ἄνθρωποι πέθαιναν. Τώρα πιά δέν πεθαίνουν. Ἀπλᾶ κοιμοῦνται μέσα στοὺς τάφους τους, γιά νά ἀναστηθοῦν μιά μέρα καί νά ἀπολαύσουν τή χαρά τῆς αἰώνιας ζωῆς καί ἀθανασίας.

Τά Χριστούγεννα, λοιπόν, εἶναι ἡ ἐορτή τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ, ἀλλά ταυτόχρονα καί ἡ γιορτή τῆς θεώσεως τοῦ ἀνθρώπου, γι' αὐτό καί ὁ Μέγας τῆς Ἐκκλησίας μας Ἀθανάσιος ὑπογραμμίζει μέ ἔμφαση: «Αὐτός, ὁ Λόγος, ἐνηθρώπησεν, ἵνα ἡμεῖς θεοποιηθῶμεν καί αὐτός ἐφανέρωσεν ἑαυτόν διὰ σώματος, ἵνα ἡμεῖς τοῦ ἀοράτου Πατρός ἔννοιαν λάβωμεν».

Συμπερασματικά, ὑπογραμμίζουμε, ὅτι τά Χριστούγεννα εἶναι ἡ ἐξ ἄκρας ἀγάπης καί εὐσπλαχνίας ταπείνωση καί ἀγαπητική κένωση τοῦ Θεοῦ, μέ σκοπό τήν ἀπελευθέρωση τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τά δεσμά τοῦ διαβόλου καί τῆς ἁμαρτίας, καί ἀπό τόν νόμο τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου, καί τή χειραγώγησή του πρός τήν

αἰωνιότητα καί τήν ἀθανασία. Αὐτός εἶναι ὁ ὕψιστος σκοπός τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, δηλαδή, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τήν ὁποία θά γιορτάσουμε αὔριο.

Ὅμως, γιά τόν ἐπάξιο ἐορτασμό τῆς θείας Γεννήσεως, πρέπει νά ὑπάρχει ἡ προετοιμασία ἐκείνη, πού προϋποθέτει ὁ ὕμνος τῆς Ἐκκλησίας • «ἐπάραντες τόν νοῦν, ἐπί τήν Βηθλεέμ ἀναχθῶμεν τῇ διανοίᾳ καί κατίδωμεν τό ἐν σπηλαίῳ μέγα μυστήριον». Τά Χριστουγέννα δέν πρέπει νά τά ἐορτάζουμε ἐπιφανειακά, ἐθιμικά, κοσμικά, ἀλλά νά τά βιώνουμε πρέπει ἐσωτερικά, ὑπαρξιακά, μυστηριακά. Καί αὕτη ἡ ἐσωτερική, ὑπαρξιακή, μυστηριακή προσέγγιση τῆς ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων ἐπιτυγχάνεται μέ τό μυστήριο τῆς Μετανοίας καί Ἐξομολόγησης, πού συνιστοῦν μιά ἐκ νέου γέννηση τοῦ ἀνθρώπου σέ πνευματικό ἐπίπεδο, καθώς σβήνει τό παρελθόν καί ἀνοίγει τόν δρόμο γιά τό μέλλον, καθαρίζει τόν ἔσω ἄνθρωπο καί τόν καθιστᾷ ἄξιο νά δεχθεῖ τήν εὐσπλαχνία καί τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἐκφράζεται μέ τό μυστήριο τῆς ἐνανθρωπήσεώς του. Καί ἡ μυστηριακή αὕτη προσέγγιση ὁλοκληρώνεται μέ τήν προσέγγιση στό Ποτήριο τῆς Ζωῆς, στό Μέγα, δηλαδή, μυστήριο τῆς θείας Κοινωνίας, ὅπου κοινωνοῦμε Σῶμα καί Αἷμα Κυρίου καί γινόμαστε χριστοφόροι καί θεοφόροι. Δέν πρέπει, ὅμως, νά σταματοῦμε ἐδῶ, ἀλλά νά προχωροῦμε πρέπει καί πάρα πέρα. Ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ πρέπει νά μᾶς βοηθᾷ νά ξαναβλέπουμε τόν κόσμο γεμᾶτοι ἀγάπη, καί νά προσεγγίζουμε τούς ἄλλους ἀνθρώπους μέ κατανόηση καί ἐπιείκεια, μέ τήν καρδιά πλημμυρισμένη ἀπό τήν οὐράνια ἐκείνη γλυκύτητα, πού στάλαξε μέσα μας ἡ ἐνανθρώπηση τοῦ Θεοῦ καί Λόγου. Ὅφειλουμε, δηλαδή, κατά τήν προτροπή τοῦ Κυρίου, νά δώσουμε τό χέρι στόν πένητα, νά ντύσουμε τόν γυμνό, νά ἐπισκεφθοῦμε τόν φυλακισμένο, νά φροντίσουμε τόν ἄρρωστο, νά χορτάσουμε τόν πεινασμένο, νά ξεδιψάσουμε τόν διψασμένο, νά δοῦμε στό πρόσωπο τοῦ κάθε ἐμπερίστατου ἀδελφοῦ τό πρόσωπο Ἐκείνου, ὁ ὁποῖος «ἐταπείνωσεν ἑαυτόν μορφήν δούλου λαβών» (Φιλ. β' 7) γιά τήν ἀγάπη τῶν ἀνθρώπων. Μόνο ἔτσι μποροῦμε νά δώσουμε πνευματικό περιεχόμενο στή μεγάλη καί κοσμοσωτήρια ἐορτή τῶν Χριστουγέννων. Διαφορετικά θά παριστάμεθα μόνο ὡς θεωροί τῶν θείων γεγονότων τῆς Γεννήσεως, παραμένοντες ἔξω ἀπό τά γεγονότα αὐτά, καί θεωροῦντες ἀπό μακριά τά γεγονότα τῆς θείας οἰκονομίας. Καί δυστυχῶς πρέπει νά ὁμολογήσουμε, ὅτι σήμερα οἱ πολλοί παραμένουν ἀδιάφοροι, δέν συγκινοῦνται ἀπό τή μεγάλη ὑπόθεση τῆς ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων. Ἀπορροφημένοι ἀπό τόν κόσμο, ἀπό τά συμφέροντα καί τίς φιλοδοξίες, ἀπό τίς μέριμνες καί τήν ἀπάτη τοῦ πλούτου, σκοτισμένοι ἀπό τήν ἁμαρτία καί τίς ὑλιστικές ἀπολαύσεις, φροντίζουν μόνο πῶς θά καλοπεράσουν, κατά τίς ἅγιες αὐτές μέρες. Μένουν ξένοι πρός τόν Χριστό, ὅπως καί οἱ Φαρισαῖοι τότε.

Ὑπάρχουν, ὅμως, καί οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, πού δέν ἀρνοῦνται ὁλότελα νά δεχθοῦν

τήν επίσκεψη τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά δέν τοῦ παρέχουν τήν πρώτη θέση μέσα στήν καρδιά τους. Ἐορτάζουν τό κοσμοσωτήριο γεγονός τῶν ἡμερῶν αὐτῶν, χαίρουν γιά τή Γέννηση τοῦ Σωτήρα μας Χριστοῦ, ἀλλά μένουν στήν ἐπιφανειακή χαρά τοῦ καλοῦ φαγητοῦ, τῆς ἀνταλλαγῆς χριστουγεννιάτικων καρτῶν καί δώρων ἢ ἑνός καλοστολισμένου χριστουγεννιάτικου δένδρου. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ἴσως μάλιστα, νά συγκινοῦνται πρός στιγμή, ἀλλά δέν ἀποφασίζουν νά ἀλλάξουν ζωή, νά κάνουν δηλαδή, ἀρχηγό καί κυβερνήτη τους τόν Θεάνθρωπο Λυτρωτή καί Σωτήρα τοῦ κόσμου, Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Ἀλλά, γενικά ὁμιλοῦντες, πρέπει νά παραδεχθοῦμε, ὅτι ὅλοι μας, ἄλλοι σέ μικρότερο καί ἄλλοι σέ μεγαλύτερο βαθμό, μετατρέψαμε τή μεγάλη καί κοσμοσωτήρια αὐτή ἑορτή, σέ ἕνα ἀπέραντο φαγοπότι, σέ μία ἀχορταγία τῶν ὑλικῶν ἀπολαύσεων, τῆς σπατάλης, τῆς ἀλόγιστης κατανάλωσης. Ἡ ἀντιμετώπιση ὅμως αὐτή τοῦ γεγονότος τῶν Χριστουγέννων μαρτυρεῖ, ὅτι ἀποφύγαμε ἢ δέν προσπαθήσαμε ὅσο ἔπρεπε, γιά νά διεισδύσουμε στό βαθύ καί ἐκπληκτικό περιεχόμενο τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτῆς Ἐορτῆς, ἡ οὐσία τῆς ὁποίας ἄλλαξε τόν ροῦν τῆς ἱστορίας καί προκάλεσε τή μεγαλύτερη ἔκρηξη πνευματικῶν ἀληθειῶν καί ἐσωτερικῶν ἀναζητήσεων, πού γνώρισε ἡ ἀνθρωπότητα στή διαχρονική της διαδρομή. Μέ τόν τρόπο, ὅμως, αὐτό μέ τόν ὁποῖο προσεγγίζουμε τό κοσμοσωτήριο αὐτό θαῦμα τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ, τά Χριστούγεννα γίνονται μιά ἐξωτερική, ἐθιμική ἑορτή καί ὄχι ἕνας βαθύς, μέγας σεισμός τῆς ὑπαρξῆς μας.

Γιατί ἀποροῦμε, λοιπόν, γιά ὅσα δεινά μαστίζουν τόν σημερινό κόσμο; Πῶς νά μήν ἀποθηριώνεται ὁ ἄνθρωπος;

Ἡ ἀνθρωπότητα σήμερα, δύο χιλιάδες χρόνια μετά τή θεία ἐνανθρώπηση, δέν ἐνστερνίστηκε ἀκόμα τή σωτηριώδη διδασκαλία τοῦ θείου Βρέφους ὡς τό μόνο περιπόθητο ἰδεῶδες της, γι' αὐτό καί ἐξαλουθεῖ νά πάσχει καί νά ὑποφέρει. Σήμερα, μίση, κακίες, ἀπληστία, χρηματολατρεία, ἐγκληματικότητα, μνησικακία, ἐκδικητικότητα, αἰσθησιοκρατία, ἀλκοολισμός, ναρκωτικά, ξίτζ, ἀλλά καί ἡ μοναξιά, ἡ ἀπελπισία, ἡ πλήξη, ἡ ἀνία καί τό ἄγχος κρατοῦν δέσμιους καί καταδυναστεύουν τόν σύγχρονο ἄνθρωπο τῆς εὐμάρειας καί τοῦ πλούτου. Καί τό χειρότερο ὅλων, οἱ ἄνθρωποι σήμερα τρῶμε τίς σάρκες τῶν ἀδελφῶν μας, θυσιάζοντας ἀρχές καί ἀξίες, προκειμένου νά ἱκανοποιήσουμε ἄνομα συμφέροντα καί χαμερπεῖς κυριαρχικές ἀρχομανίες καί δοξομανίες.

Σήμερα, οἱ οἰκογένειες, οἱ ὀμάδες, οἱ κοινωνίες, οἱ λαοί, τά ἔθνη εἶναι διχασμένα, κατακομματιασμένα, καί τό ἕνα κομμάτι ἀντιμάχεται τό ἄλλο μέ μιά γλώσσα καί ἐμμονή θηρίου, πού δέν γνωρίζει ἔλεος, πού ἔχει λησμονήσει τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος. Ἐχει λησμονήσει ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ἀνεξάρτητα ἀπό φυλή καί χρῶμα, γλώσσα καί

θρησκεία, είναι ιερός και άπαραβίαστος, γιατί φέρει μέσα του την ψυχή, που είναι δώρημα του αιώνιου Θεού, πνοή από την πνοή του. Γι' αυτό και τό Ευαγγέλιο του θεωρεί τον άνθρωπο ως την κορυφαία αξία στον κόσμο.

Σήμερα, όμως, δυστυχώς ο άνθρωπος, ξεχνώντας την ψυχή του και τά ήθικά της χρέη προς τόν Θεό, διαστρέφεται και παραμορφώνεται και αποθηριοποιείται, και γίνεται λύκος για τόν συνάνθρωπό του. Και την πικρή αυτή αλήθεια τη βλέπουμε σήμερα, άφενός μέν στην πολεμική τραγωδία, που για δύο σχεδόν χρόνια εξελίσσεται στό ούκρανικό μέτωπο μεταξύ της Ρωσίας και του NATO και του όποιου οί χώρες που τό άπαρτίζουν, μέ επικεφαλής την Άμερική, ρίχνουν καθημερινά πακτωλούς δισεκατομμυρίων ευρώ και άνυπολόγιστης αξίας ύπερσύγχρονο πολεμικό ύλικό, στην άγωνία τους μήπως και τελειώσει επί τέλους αυτός ο καταστροφικός πόλεμος. Άφετέρου δέ στόν έν εξέλιξει πόλεμο μεταξύ του Ίσραήλ και της τρομοκρατικής παλαιστινιακής όργάνωσης ΧΑΜΑΣ. Ή φρίκη της πολεμικής αυτής τραγωδίας έχει μετατρέψει τόν άνθρωπο σέ άπάνθρωπο, χωρίς ίχνος άγαπητικής διάθεσης και εύαισθησίας στην αίματηρή άντιμετώπιση του άντιπάλου ή, έστω, μέ κάποια στοιχειώδη άξιοπρέπεια. Στή φρικτή αυτή πολεμική τραγωδία, οί μέν Ίσραηλινοί μαζί μέ την άγωνία τους για τούς άνυπεράσπιστους όμήρους, θρηνούν ταυτόχρονα τά άνυποψίαστα, άθώα θύματα της κτηνώδους παραφροσύνης των άδίστακτων τρομοκρατών της ΧΑΜΑΣ, ό δέ επίσης αιχμάλωτος παλαιστινιακός λαός της Λωρίδας της Γάζας, θρηνεί τίς χιλιάδες άθώα θύματα της έκδικητικής άγριότητας του Ίσραηλινού στρατού. Ή δέ όδύνη καταγράφεται στά μάτια όλων εκείνων, Ίσραηλινών και Παλαιστινίων, που έμειναν πίσω, για νά κλάψουν και νά θρηνήσουν αυτούς, που τόσο άδिका και φρικτά έφυγαν από τη ζωή αυτή ή δοκιμάζονται σκληρά στά ύπόγεια τουνελ της ΧΑΜΑΣ ως όμηροι, που ζοϋν μέ τόν φόβο, την άγωνία και τόν τρόπο, για τη τύχη τους.

Τί κι άν οί μεγάλοι της γής καταξοδεύονται σήμερα σέ μεγαλόστομα, ύποκριτικά και δόλια εύχολόγια! Ό πόλεμος, ό όποιοσδήποτε πόλεμος, άποδεικνύεται, ότι δέν έλέγχεται από νόμους, συμβάσεις και συμφωνίες, δέν γνωρίζει από άνθρωπιά, δέν σέβεται τόν αδύνατο, δέν ύπολογίζει τόν άμαχο, δέν λυπάται τά παιδιά, τίς μητέρες, τίς γιαγιάδες, τούς γέροντες. Δέν σκέπτονται, ότι ένας πόλεμος μπορεί νά καταστρέψει μνημεία πολιτισμού, που έκτισαν οί αιώνες.

Και καλύτεροι μάρτυρες της δολοφονικής αυτής αλήθειας είμαστε και έμεϊς, οί Έλληνες της Κύπρου, που για σαράντα έννέα και πλέον χρόνια, μέ όργή και όδύνη βλέπουμε τη μαρτυρική μας Πατρίδα νά στενάζει και νά όλόφύρεται κάτω από τό βαρύ πέλμα του τουρκικού Άττίλα, που άδिका και παράνομα και ένάντια σέ κάθε έννοια ήθικής και δικαίου εισέβαλε, κατά τόν μαϋρο εκείνο Ιούλιο του 1974, στη μαρτυρική αυτή Νήσο των Άχαιών και του Άποστόλου Βαρνάβα, και άφου

δολοφόνησε, έσφαξε καί κατακρεούργησε, βίασε καί ατίμωσε, έδιωξε μέ τή βία από τίς πατρογονικές του έστίες τόν έλληνορθόδοξο γηγενή πληθυσμό, πού ζοϋσε εκεί, στήν κατεχόμενη σήμερα βόρεια Κύπρο, γιά τρεῖς χιλιάδες χρόνια. Καί στή συνέχεια προσπάθησε καί συνεχίζει ακόμα νά προσπαθεῖ, μέ κυνισμό καί άδιαντροπία, άφενός μέν νά αλλάξει τόν δημογραφικό χαρακτήρα τής Νήσου μας, μέ ένα μεθοδευμένο, προκλητικό έποικισμό μέ τούς κουβαλητούς από τά βάθη τής Άσίας, άφετέρου δέ νά έξαλείψει τήν έλληνορθόδοξη χριστιανική ταυτότητα τής κατεχόμενης Πατρίδας μας, μέ τήν καταστροφή τών χριστιανικών καί ελληνικών μνημείων, τά όποια σεβάστηκαν οί αἰῶνες. Καί όλα αὐτά συμβαίνουν μπροστά στά άδιάφορα μάτια τών ίσχυρών τής γῆς, οί όποιοι νίπτουν «τάς χεῖράς των» σάν άλλοι Πόντιοι Πιλάτοι, γιατί κολυμποῦν, δυστυχῶς, στή λάσπη τοῦ συμφεροντολογισμού καί μετροῦν τά πάντα μέ τή δύναμη τοῦ χρήματος καί τήν ήθική τοῦ πετρελαίου καί τοῦ φυσικοῦ αέριου.

Σήμερα, άρχηγοί μεγάλων κρατῶν, πλανητάρχες καί εύρωπαϊστές καί άποικιοκράτες, πού αὐτοθαυμάζονται γιά τήν εἰρηνοφιλία τους, έθελοτυφλοῦν στή δικαιοσύνη καί έπικροτοῦν τήν άδικία, καί ένθαρρύνουν τήν παρανομία καί δέν διστάζουν νά εφαρμόζουν τόν νόμο τής ζούγκλας στίς ανθρώπινες κοινωνίες. Έμφανίζονται, δυστυχῶς σήμερα, ως προασπιστές τής έλευθερίας οί άπαισιότεροι στραγγαλιστές της, καί ως άγγελοι φωτός οί δαίμονες τοῦ σκότους καί τής κολάσεως. Δέν πρέπει νά άπογοητευόμαστε, όμως, από τήν προσωρινή αὐτή έπικράτηση τής άδικίας, καί δέν πρέπει νά άποκάμνομε από τή δοκιμασία τών θλίψεων. Νά άντλήσουμε πρέπει από τή φάτνη τής Βηθλεέμ παραμυθία καί θάρρος καί νά συνεχίσουμε τόν άγώνα μέχρι τήν τελική δικαίωση καί τήν έλευθερία.

Χριστιανοί μου,

Ή δυστυχία τοῦ σημερινοῦ ανθρώπου όφείλεται στήν άπιστία. Αὐτή νέκρωσε τίς συνειδήσεις καί έκαμε τόν βίο μας παράλογο καί άναρχούμενο. Κανένas πιά δέν σέβεται τίποτε, γιατί χάθηκε ή πίστη στόν Θεό, μέ άποτέλεσμα ό κόσμος νά έχει χαράξει πορεία ζωῆς άνευ Θεοῦ, γι' αὐτό καί όδοιπορεῖ υπό τόν άδελφοκτόνο άστερισμό τοῦ Κάιν καί πέφτει στόν παραλογισμό τών καταστροφικῶν πολέμων.

Σήμερα, έκθρονίσαμε τόν Θεό από τό κέντρο τῆς ζωῆς μας καί τοποθετήσαμε στή θέση του τόν ἄνθρωπο. Ἀπό τό πρωτεῖο τοῦ Θεοῦ πήγαμε στό πρωτεῖο τοῦ ἀνθρώπου. Ἀπό τότε, ὅμως, πού ἀνατρέψαμε τήν ἱεραρχία τοῦ σύμπαντος καί ζητήσαμε τή θεοποίηση τοῦ ἀνθρώπου, ἡ οἰκουμένη περπατεῖ πλάι σέ βάραθρα, ἀπελπισμένη, σέ ἀδιέξοδα ἠθικά. Καί τοῦτο, γιατί ἡ ἀπιστία στερεῖ ἀπό τόν κόσμο τό οὐράνιο μέλλον, ἐξαφανίζει ἀπό τά μάτια μας τήν αἰωνιότητα, μεγαλοποιεῖ τίς ἀνάγκες καί τούς φόβους καί ρίχνει τούς ἀνθρώπους καί τούς λαούς τόν ἕνα ἐναντίον τοῦ ἄλλου.

Μέσα σ' αὐτό τόν ἀναστατωμένο κόσμο, πού κυλᾷ καί πάλι στή βαρβαρότητα, μόνο ὁ γεννηθεῖς Θεάνθρωπος Χριστός ἔχει τή δύναμη νά μᾶς ἀπαλλάξει ἀπό τά δεσμά τοῦ κακοῦ, ἄρκεῖ Αὐτός νά γίνει ξανά ἡ λατρεία τῆς καρδιᾶς μας. Ἀπό τό σημερινό χάος δέν ὑπάρχει καμιᾶ ἄλλη διέξοδος, ἐκτός ἀπό τήν ἐπανέυρεση τοῦ Θεοῦ, ὡς προαιώνιας ἀρχῆς τῶν πάντων. Τῆς αὐθεντίας αὐτῆς, πού ἐξαιτίας τῆς δικῆς της παρουσίας συγκροτεῖται καί τιθασσεύεται τό παράλογο τῆς ζωῆς. Μόνο ὅταν ξανατοποθετήσουμε τόν Θεό στό κέντρο τῆς ζωῆς μας, θά ξαναἰσορροπήσει ὁ κόσμος καί θά ξαναγίνει ἡ ζωή μας φυσική, σωστά ἱεραρχημένη, ζωή ἀληθινά ἀνθρώπινη, χωρίς σφαγές καί πολέμους. Ἡ ἀληθινή εἰρήνη, πού ὕμνησαν οἱ ἄγγελοι, κατὰ τή νύκτα τῆς θείας Γεννήσεως, δέν πηγάζει ἀπό τή γῆ, δέν εἶναι ἀποτέλεσμα συνεδρίων καί διεθνῶν ὀργανισμῶν. Ἡ εἰρήνη ἡ ἀληθινή εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ πρὸς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τή ζητοῦν. Εἶναι καρπός, ὁ ὁποῖος ὠριμάζει στίς κοινωνίες τῶν ἀνθρώπων, στίς ὁποῖες βασιλεύει ὁ Χριστός, καί γεύονται τόν γλυκύ αὐτό καρπό μόνο ἐκεῖνοι, στίς ψυχές τῶν ὁποίων κατοικεῖ ὁ Χριστός: «Εἰρήνην ἀφίημι ὑμῖν, εἰρήνην τήν ἐμήν δίδωμι ὑμῖν» (Ἰω. ιδ' 27).

Πρέπει νά τό ἐννοήσουμε καλά, ὅτι τό μόνο μέσο γιά τήν ἐπικράτηση πραγματικῆς ἐν δικαιοσύνῃ εἰρήνης πάνω στή γῆ, εἶναι ἡ πίστη στόν Ἰησοῦ Χριστό καί ἡ συμμόρφωση πρὸς τίς ἐντολές του: «Χριστός ἐστίν ἡ εἰρήνη ἡμῶν» (Ἐφεσ. β' 14), διακηρύττει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Καί στήν πρὸς Κολασσαεῖς ἐπιστολή του ρητά τονίζει, ὅτι αὐτός, ὁ Χριστός, εἶναι ὁ «εἰρηνοποιήσας διά τοῦ αἵματος τοῦ σταυροῦ αὐτοῦ» (Κολ. α' 20) τούς ἀνθρώπους μέ τόν Θεό καί μεταξύ τους.

Μόνο ὁ Χριστός, λοιπόν, πού εἶναι τό φῶς τό ἀληθινό καί ὁ διδάσκαλος τῆς δικαιοσύνης καί τῆς ἀρετῆς, θά σώσει τόν κόσμο ἀπό τόν ὀλοκληρωτικό ὄλεθρο: «Οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενί ἡ σωτηρία• οὐδέ γάρ ὄνομά ἐστιν ἕτερον ὑπό τόν οὐρανόν τό δεδομένον τοῖς ἀνθρώποις ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς» (Πράξ. δ' 12), διαβάζουμε στίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων.

Προσοχή, λοιπόν. Ὅταν ἀκούσουμε καί φέτος τό προσκλητήριο: «Δεῦτε ἴδωμεν πιστοί, ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός», ἅς δώσουμε ὅλοι τό παρόν, ὅπως οἱ Μάγοι καί οἱ

Ποιμένες. Μαζί δέ μέ τήν εὐλαβική προσκύνησή μας, ἅς τοῦ προσφέρουμε τήν ψυχή καί τήν καρδιά μας, γιά νά τίς καθαρῖσει ἀπό τήν ἁμαρτία, καί νά στήσει μέσα σ' αὐτές τόν θρόνο του «ὁ τεχθεὶς Βασιλεύς» (Ματθ. β' 2) καί Λυτρωτῆς μας Κύριος.

Μόνο ἔτσι ἡ χαρά καί ἡ εἰρήνη τῶν Χριστουγέννων θά βασιλεύσουν στίς καρδιές ὅλων μας καί πανευτυχεῖς καί ἐκστατικοί, ὅπως οἱ ἀγραυλοῦντες ἀπλοῖκοί Ποιμένες, κατά τή νύκτα τῆς θείας Γεννήσεως, θά ἐνωτισθοῦμε σ' ὅλη τήν ἄρρητη γλυκύτητά του, τόν ὕμνο πού ἀνέμελπαν τότε, εὐαγγελιζόμενοι τό ὑπερφυές γεγονός οἱ λευκοφόροι Ἄγγελοι: «Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καί ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία» (Λουκ. β' 14).

Ἀμήν.